

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra Gjæring (Danske Klassikere)

Citation: Knudsen, Jakob: "Gjæring Afklaring", i Knudsen, Jakob: *Gjæring Afklaring*, udg. af Poul Zerlang , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1988, s. 13. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj01val-shoot-idm140346606847440/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Gjæring Afklaring

læns, og om, at de Ingeniører og Dragoner, som dengang havde ligget i Indkvartering i Præstegaarden og paa Holtinggaard, og som de ældste af Børnene godt kunde huske, – at de havde hørt til hans Tropper, og at nogle af dem havde været saa forbitrede over, at de saadan skulde vige for Fjenden.

Her oplæste Fortællingen sig helt til Samtale, thi baade Kathrine og Karl og selv Anna havde forskellige Træk, som de kunde erindre, og som de gjerne vilde fortælle og have Forklaring over. Henriette kunde sletikke være med her. Hun var først kommen til Holting Præstegaard flere Aar senere. Dengang levede begge hendes Forældre, og hun var hos dem ovre paa Fyn.

«Hvad var det, som Soldaterne gjorde ude i Enghaven, Fader?» spurgte Kathrine. «De havde et Telt, som jeg synes de spillede Komædie indeni: der var een, der smed en Støvle ud af Teltet paa dem, der stod udenfor, og saa lø de saa voldsomt. Og bagefter fyrede de Fyrværkeri af, og Du var bange for, at de skulde stikke Ild i Præstegaarden.»

«Ja, det er vist rigtig nok,» sagde Præsten. «Aa, jeg veed saamænd ikke, hvad Komædien forestillede. Noget dumt Tøjeri var det. Aa, der var saa faa af dem, der havde nogen virkelig dyb Forstaaelse af, hvad de selv oplevede, eller hvad det var for en Sag, de tjente. Det var smaat med de Menige, men det var endnu ringere med Officererne. Ingen Tro og intet Haab – derfor var Kjerligheden saa ufrejdig. Derimod en jættestagtig Forstaaelse af, at vi var faa, og Tyskerne var mange. Officererne ønskede, at vi borte kunde faa Ende paa denne haabløse Krig, – og fordrev saa Tiden imens med Komædie og Narrestreger, som de bedst kunde. Nej, da kom jeg til at forstaa, at det var ikke den Slags Folk, der skulde redde Danmark; det kunde kun ske ved Guds Hjælp, ved Aandens usynlige Magt. Gud ske Lov: den Magt har vandet store Sejre her til Lands siden de Dage.»

«Men hvordan skal vi andre gøre, naar vi vil sejre med Aanden?» spurgte Henriette.

«Henner! Henner!» sagde Præsten og smilede.

«Jeg kan huske, da saa Prøjerne kom,» sagde Kathrine. «Jeg og saa Inger Johanne stod nede i Jordbærstykket, og saa lige med et kom der to i lange, graa Kapper og Spidser paa Hjelmene, og saa holdt de Bajonetterne skraat ud for sig, – jeg blev saa bange, saa jeg sank lige